

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 596/2017
31.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Светислав Величковић адвокат из ..., против туженог „ББ“ ДОО из ..., чији је пуномоћник Владимир Огњановић адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3183/16 од 02.12.2016. године, у седници већа одржаној дана 31.10.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3183/16 од 02.12.2016. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 4370/13 од 28.07.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење туженог Д-.../... од 04.10.2013. године о отказу уговора о раду са анексом, као и да се обавезе тужени да тужиоцу накнади штету због престанка радног односа у виду разлике између 18 зарада које би остварио да му радни однос није престао и прихода које је остварио, те да му по том основу исплати износ од 236.173,00 динара са законском затезном каматом од 12.11.2015. године до исплате и уплати припадајуће порезе и доприносе надлежном фонду пензијског и инвалидског осигурања обрачунате на износ минималне зараде за период од 08.10.2013. године до 31.08.2014. године, као и да му накнади трошкове поступка са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да на име трошкова парничног поступка исплати туженом износ од 196.500,00 динара у року од осам дана по пријему пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3183/16 од 02.12.2016. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П1 4370/13 од 28.07.2016. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. Закона о парничном поступку (ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизија се не може изјавити због битне повреде одредаба парничног поступка из тачке 12. става 2. наведеног члана (члан 407. став 1. тачка 2. ЗПП). Нису основани наводи ревизије о битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, учињеној у другостепеном поступку, јер другостепени суд није пропустио да примени или је погрешно применио неку процесноправну одредбу.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог по уговору о раду од 17.05.2010. године (на радном месту ...) са анексом од 25.07.2013. године (на радном месту ...). Уговор о раду са анексом отказан је решењем туженог од 04.10.2013. године због повреде радних обавеза из члана 46. став 2. тачка 17. и 18. Правилника о раду туженог и члан 21. став 2. тачке 16. и 17. Анекса уговора о раду. Повреду радне обавезе предвиђену чланом 46. став 2. тачка 18. Правилника о раду и члана 21. став 2. тачка 17. Анекса уговора о раду - учествовање у играма на срећу које се приређују у објектима туженог и наградама, тужилац је учинио 10.09.2013. године тако што је, на уплатном месту туженог, другом запосленом ВВ исплатио тикет од претходног дана и део наградног добитка задржао за себе, и на тај начин са другим запосленим учествовао у игри на срећу. Повреду радне обавезе из члана 46. став 2. тачка 17. Правилника о раду и члана 21. став 2. тачка 16. Анекса уговора о раду тужилац је учинио тако што није пријавио да је запослени ВВ учинио тежу повреду радне обавезе - учествовање у играма на срећу. Пре доношења оспореног решења тужиоцу су достављена упозорења о постојању разлога за отказ уговора о раду на која се он писмено изјаснио.

На овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

Општим актом туженог - Правилником о раду, као теже повреде радне обавезе за које се запосленом може изрећи мера престанка радног односа предвиђене су учествовање у играма на срећу које се приређују у његовим објектима или путем интернета, као и у наградним играма, односно непријављивање теже повреде радне обавезе учињене од стране запосленог. Означене теже повреде радне обавезе предвиђене су и Анексом уговора о раду који је закључен између странака.

У конкретном случају, није било спорно да је наведеног дана тужилац исплатио другом запосленом наградни добитак по тикету који му је овај дао и да је део од тог добитка задржао за себе, као и да ту исплату није пријавио својим руководиоцима. Оценом изведених доказа нижестепени судови су закључили да тужилац није доказао да тикет (на доносиоца) по којем је извршио исплату није припадао другом запосленом већ трећем лицу, сталном играчу у кладионици који оставља депозит.

Изјављеном ревизијом, по оцени Врховног касационог суда, у суштини се оспорава утврђено чињенично стање. Из овог разлога ревизија се не може изјавити осим у случајевима из члана 407. став 2. ЗПП, који у овом спору нису остварени. Нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права, засновани на тврдњи тужиоца да му је Анекс уговора о раду од 25.07.2013. године, којим је означено понашање превиђено као тежа повреда радне обавезе, уручен тек током новембра 2013. године. Повреде радне обавезе наведене у члану 21. став 2. тачка 16. и тачка 17. Анекса уговора о раду прописане су и општим актом туженог са чијим постојањем и садржином је тужилац морао бити упознат.

Сходно изложеном, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Тужилац није успео у поступку по ревизији и зато нема право на накнаду трошкова тог поступка. Због тога је такав његов захтев одбијен и применом члана 165. став 1. у вези члана 153. став 1. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић